

tos incloent a Tomàs Vicente el de Botera, en la seua cadira de rodes que en una "sarpà" vam pujar al mig del remolque, potser fora el més il·lusionat de tots, entre crits de quintos i alguna cançó com la de Boe... Boe... ens vam trobar al mig de la carretera, per on anaven a fer l'entrada dels bous, algunes van baixar, altres es van quedar damunt de la plataforma. Els bous van passar sense pena ni glòria, i tots junts a veure la prova.

El dinar era a la gasolinera.

Pel camí vam trobar una moto d'agutzil, potser fós la de Sam. La moto la vam carregar i després es va fer un bando per buscar l'amo de la moto. Agutzil i moto carregats ens vam anar a buscar el dinar.

La taula reservada ocupava més de la meitat del local al llarg de la paret d'entrada. Jorge i Laura ens van preparar un suculent dinar a base de putaetes, picades, pa amb tomaca, pernil, embotits, carn torrada...

I nosaltres els teníem preparada una sorpresa, i és que no acabo d'entendre la dita: "en año bisiesto toda la comida en un cesto". Deu ser perquè els altres anys bisiestos no plou tant com dins del bar aquella migdiada.

Déu meu com queia l'aigua!! De dalt a baix, de baix a dalt, de costat, de llevant, de ponent...

Algú demanava palla pel terra per fer la mallà; un

altre responia a l'atac de l'aigua amb llimonada, i algú sense fam amb la nata del seu flam.

El calor era molt fort i la batalla de l'aigua va contagiar als amos del bar, que molt gentilment ens van mullar amb una pistola a pressió.

Cal demanar disculpes als comensals veïns, entre ells la directora, Elena, perquè encara que sabien lo de: "Qui no vulga pols que no vaja a la era", penso que no sabien que allò ere una era.

Després dels cafès passats per aigua, aigua traicioneira en molts dels casos, vam eixir fora per veure si el sol calent de la vesprada ens eixugava un poc les camisetes xorroses.

¡¡¡Quina bogeria!!!

Fora hi havia una manguera groga que va rematar la feina. Tots banyats damunt del remolque a voltar pel poble, encara que abans d'eixir, 1 euro, va posar en marxa la màquina a pressió del rentacotxes. La feina es va rematar com calia.

La placeta del peix ens va rebre als quintos pel convit que "El Moreno" ens va fer. Dolços, cocs, coques, magdalenes que van acabar d'omplir la panxa i ja plena després del dinar.

Tots a punt, i... de cara a l'escorpié, i el comentari ben "raonat" per part d'una quinta del pom de Vicent:

